لیونی سندرې

لائق زاده لائق

دا چې دومره ضد کوې، ځان له مانه بیلوې
لږ د زړه نه تپوس وکه، ما به څنګه هیروې

لېونۍ سندرې

(شعري مجموعه)

لايق زاده لايق

قيصــه د لېونتوب مــــې ځکـه پټه پاتې نشوه
چې مينه لېونۍ شوه، نو "سندرې لېونۍ" شوې

www.sikaraam.com

دغه کتاب

نوم : *لېونی سندرې*

ليکوال : لايق زاده لايق

چاپ کال : **2007** اګست

شمېر : **1000** (يو زر)

کمپوزينګ : ذبيح شفق

خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور

چاپونکی : ضيا سنز پرنټرز، پېښور. فون **2580176**

بيه : مجلد (**130**) روپۍ

غير مجلد (**100**) روپۍ

د موندلو درکونه:

- يونيورسټي بک ايجنسی، خيبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، ډهکی نعلبندي، قصه خوانی بازار پېښور

او ددې ترڅنګه:

- د کتابونو ټول لوئې دوکانونه

www.sikaraam.com

لایق زاده لایق

www.sikaraam.com

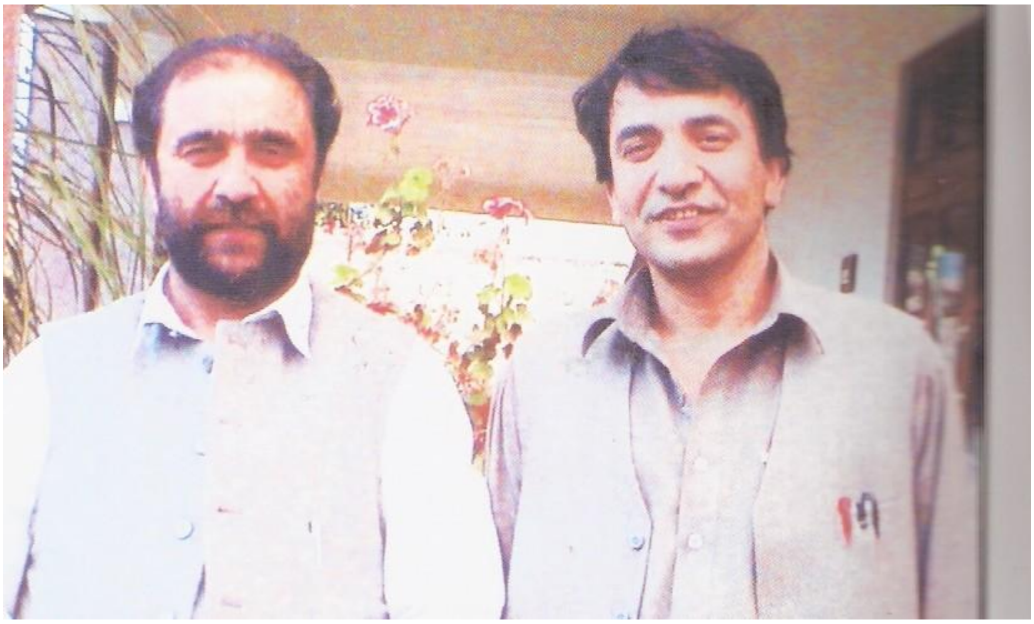

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لوے ليکوال ښاغلي کبير ستوری زوی ښاغلي نصير خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصير خان ستوري ته لکه چې د نورو وروڼو ورته د پښتو، ننګ او غېرت پالنه د عظيم پلار نه په ميراث کښې پاتې ده.

"لايق زاده لايق"

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشرے زوے و، ځکه نو ډېر نیازبین وو. په وړه وړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوئے نه وو، خو مور ئې د لوئے کور ښځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مینه مینه د خپلې مور سترګو ته وکتل، مور به په دواړه مخه ښکل کړو او دغه رنګ به معصوم ضد په خندا کښې بدل شو.

هغه چې کله وړمے قدم اخیستو، نو مور ئې ډېره زیاته خوشحاله وه، په ټول کلي کښې ئې "خواږه ککوړي" وېشل. د هغوی په کور کښې "اجمینه ترور"، "موتې ترور" ګرمې ګرمې ګرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکښې د خوشحالۍ نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمك خوړلے وو. د زنانه و ترڅنګه په کور کښې کارکوونکي سړي هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم ګاونډ ته زېري وړل او "ګل بشر کاکا" خپل "ماشوم نائیك" په اوږه اخیستے وو. د هغه مور د "مور پنډۍ بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنۍ دغه حیا په خپل خاوند ډېره ګرانه وه، ځکه چې که یو خوا ئې د ژوند ملګرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کښې دا خبر خورېدو چې د مورپنډۍ د بابا ممسي وړمبے قدم اخیستے دے.

او بیا چې کله دغه قدم په منډو کښې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کښې د ملګرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج ترمخه به ئې هره خبره خپل حق ګڼلو، ملګرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملګري راغونډ کړل کور ته به یې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملګري ګران وو، ګرمې ګرمې پراټې به یې ورته پخولې او دغه رنګ د غرونو په لمن کښې دغه ساده باده مینې د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پېنځه ؤ کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بیماره شوه. په دغه ورځو شپو کښې د نري رنځ علاج نه و، چې څنګه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتیا سېوا کېده او چې د بیمارۍ په حال کښې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترګو کښې به ئې غټې غټې اوښکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اووئې:" مورې ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلګو اونیوه ورته به ئې اووئې:" ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوښکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوستے کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نیازبین زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخورېدې او بیا... او بیا چې یوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملګرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوك د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغے. په کور کښې د چم ګاونډ ښځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بیا چې د مور کټ ته ورغے، نو مور ورته په

اخري نظر اوکتل، بچې ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترګو کښې ئې اوښکې الول کېدې، هغه بې اختیاره د مور په سینه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس راښکو، نو بیا د مینې دغه مزې شلېدلې وو.

هغه د کلې هرې ښځې ته په سلګو سلګو وئیل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولے. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پنډي بابا" لور مړه شوه.

د مور د مرګ نه پس به هغه یواځې یواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا ګوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئیل، چې "زما مور وے نو اوس به ئې تاسو برابر کړې وئے." ددې سره به هغوی هم سلګو اونیول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئیلے.

د هغه پلار به چې کور ته راغے او د خپلې مینې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غریو به اونیوو. په خوله بے ئې څه اونه وئیل خپل درې واړه یتیمان به ئې سینې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سینه پورې جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوښکې لړې لړې کېدې.

هوښیاران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر پهې لګولې. هغه یو ځل بیا د ژوند په رنګونو کښې ورك شو، د خپلو ملګرو سره ئې لوبې شروع کړې او بیا چې کله پلار په سکول

کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لګېده.

دکوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به یا لینده په لاس په مقبرو کښې ګرځېدو او یا به ئې د سیند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.

یوه ورځ لینده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې ګرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه. د هغه په سترګو تیاره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماسټر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مرۍ کښې ژړا اونخته او د هاغه ځائے نه ئې منډې کړې.

د سکول نه پټېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماسټر څپېړې د هغه سره وېره ملګرې کړه او بیا چې کله پېنځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهټیانو کار ترې هېر وو. چټهټیانې پوره شوې، ملګرې ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خېټې د درد بهانه، کله د سر د درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکۍ پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربیت هم پوهېدل او د هغوی په لارخودنه کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخیستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې یو دوه ئې ترې خطا کړل.

اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې څنګه څنګه د هغه سکول ته د تګ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مینه سیوا کېده.

هغه به د خپلو ملګرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې څنګه څنګه ئې د ځوانۍ په درشل

www.sikaraam.com

قدم ایښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اولیدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مینه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کښې محرومې موجودې وې، هغه ددغه محرومو په تکمیل پسې د هر چا سترګو ته کتل او هم دغه سترګې وې، چې ایله د څوارلسو کالو په عمر کښې ئې هغه ته د شعر لیکلو هنر اوښودو.

هغه به ګډوډ شعرونه اولیکل او چې ملګرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټقا ملګرې کړه. دغه مینې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترګو د لټون لارې پرانستې. هغه څو ځله د ښائستونو په قید کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قیدونو کښې زیات وخت تېر نه کړو او بیا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعري ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس یونیورستۍ هغه ته د ژوند ډېر رنګونه اوښودل. هغه به چې څنګه د کامیابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بیا به ئې ورته په سترګو کښې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئېل" دا دا ستاسو په سترګو کښې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئېل، چې:"بچې که نن دې مور وے څومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بیا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لاړو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجیحات بدل شول. د کامیابو ډېر لوے سفر ئې اوکړو. د شاعرۍ غږ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مینې د قیصو نه ئې دنیا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مینه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام ګڼي. د نفرتونو څخه کرکه کړې او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااوړېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چینې او چنارونه، د خپل کلي واورینې څوکې او د خپل کلي د سیند غورځنګونه، چې رایاد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اولیکي او کله غزلې، په دغه هر لیك کښې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مینه ښودلې وه. هاغه ګلاب ګلاب ځوانې، هاغه ملالې ملالې سترګې، هاغه نشه نشه ښائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اولیکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونے کړے دے، خو په دغه لېونتوب کښې ښه خوشحاله دے. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ریډیو پاکستان کوهاټ کښې د ډایرېکټر په حیث کار کوي.

د "هغـــه" د ژونـــــدون هـــره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه څوك یم؟

"لیکوال"

سیتمبر 2007

www.sikaraam.com

زما "لېونۍ سندرې"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پړاوونه اوليدل، خو لا تراوسه مې نظر تږے تږے دے. زه لا د ځان په لټون پسې ورك ورك ګرځم، زما دغه ورك لټون ماته په هر ګام د اظهار چلونه ښائي، خو زه نه پوهېږم چې ايا زما دغه بېځ ترتيبه ليکونه د شاعرۍ په چوکاټ کښې راځي او که نا؟

ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندرې" اووئے. که هرڅو راسره په دغه فيصله کښې عقل او شعور ملګرتيا کوله، خو لېونے زړه مې دې فيصلې منلو ته تيار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کښې زما "لېونتوب" ټپه ټپه کېدو، چې کله مې د نورو ملګرو ترڅنګه خپل نازولي ملګري ساغر خان خټك ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندرې"، "لېونۍ سندرې" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټك په خپله لېونۍ سادګۍ کښې د ادراك په رموزو پوهه دے. دغه ادراك اوس هغه ددې جوګه کړے دے، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکټر سعادت خان ساغر خټك اووائي.

"لېونۍ سندرې" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دے. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننګيالو او پياوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو ښکلا ورکړه، نو بيا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعرۍ کمال نه دے، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د اوازونو د هاغه زمزمو اهنګونه دي، چې په لر و بر کښې خورېږي. دې زمزمو که يو خوا زه "لايق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قيصه پټه پاتې نه کړه.

زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو ليکلو توان راکې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنګ به تاسو زما "لېونۍ سندرې" د خپلې مينې په زور نورې هم لېونۍ کړئ.

د خپلو ټولو مينه والو د نورې مينې په باور

لايق زاده لايق

ډايريکټر ريډيو پاکستان کوهاټ

سپتمبر 2007

رابطه: 0334-8267377

اعتراف

ښايېږي عظمتونه صفتونه واړه تاله
خالقه ذوالجلاله ، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو ې بې شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د له نام شم په هرڅه کې يکتا ې
د خيال له هر يو حد نه زما ربه بالا ې
اشنا دې ښائيستونه کړه جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا واړه کائينات دې ثنا وايي لګيا دی
په خپله خپله ژبه "الله" وايي لګيا دی
ښکاره د قدرتونه لور په لور دي بې مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

ټول ستا نه مدد غواړي نبي دے که ولي دے
بادشاه ې لويه خدايه هر شان د ازلي دے
لمن د رحمتونو د خوره ده لازواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لايق به دې څه ستايي حمدونه دې بسيار دي
احده په يو ذات کې رنګونه دې بسيار دي
پکار مې نور څه نه دي خپله مينه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

"جل جلا له"

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه گمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوئې لوئې حوصلې شي
چې په ژوند درته گرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا گورې په سلگو کې
چې ملگرې دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر یو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر یو روح قرار دی دا د د واړه جذبو شور دی
چې لایقه خوله د وا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو علیه واله"

تکمیل

ښائیست د ښائستونو دے ربښتیا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تیتېږي ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر تهول نیمګړي مرادونه
همت ته ئې پسخېږي د ننګیالو غېرتونه

اقا د امامانو دے اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

چې کړے ئې په چا باندې یو ځلې خپل نظر دے
ګټلے ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپایه دنازونو سمندر دے

شیندي محبتونه په هر خوا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندګۍ دے
دلیل د زندګے دے هم جواز د بندګے دے
که ناز د زندګۍ دے نیاز د بندګۍ دے

تکمیل د هر یو ذکر دے مولا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ځیلے که حالاتو ډېر لایقه ګام په ګام یم
عاجز یمه مسکین یم ددغه در غلام یم

ولاړ په احترام وومه ولاړ په احترام يم

يادومه تل په مينه خپل اقا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

تعبير

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړے
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غېرت زده کړے
ما د "حميد بابا" د خيال نه نزاکت زده کړے
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړے

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قيصه د خوددارۍ زده کړې
د "سمندر" نه مې ټپه د بېدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنګينې د شاعرۍ زده کړې

زه په مجاز کې تدبيرونه د وجدان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

ما د "سايل" نه د احساس نزاکتونه زده کړه
ما د "مجذوب" نه د خوبونو تعبيرونه زده کړه

www.sikaraam.com

د "غازي سیال" نه مې د حُسن تفسیرونه زده کړه
ما د "اندیښ" نه د ژوندون حقیقتونه زده کړه

د "ګران" وینا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دے چې ګوهر نشومه
چې لایق نه شومه نو ستا د زړګي سر نشومه

لا په منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

کربنې

زه شاعر یم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واړوې خفه شې
ماته نۀ ګورې د ځان سره غصه شې
تانه ځار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووینې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حیا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې غوارم د مولانه په سلګو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر یو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لېوني لوظونه هېر شي
ګومانونه دې د حُسن نه چاپېر شي
لېونۍ دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کړے مو لایقه محبت دے
نور څه نه دي تهول د زړونو برکت دے
ښه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خیر که زه خفه یم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مینه
تهوله تهوله شپه مې بې اختیاره زوروي مینه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژړوي مینه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه دې په سلګو کې د چا سترګې یادوم مدام
زه دې چې خیالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړګي لا نور ستم کولے شم
لا خو ډېر دردونه په خندا باندې زغملے شم
لا خو طوفانونه په سینه کې ځایولے شم

لا دې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

کله مې لایقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقیبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنګانو غم

واړه مئینان دې مئینان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

لټون

هاغه حجرې هاغه ګودر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې ښائېستونو به ئې قيصې کولې
هاغه د کليو مازيګر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

چې سادګي حېرانېدله ورته
چې زندګي به پسخېدله ورته
هاغه ټپه ټپه منظر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

هاغه خړ پړ کچه کچه کورونه
کږې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتڼ" هاغه "اشر" څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

داسې تاله واله کړم چا "لايقه"
ولې شوم داسې د خندا "لايقه"
څه شوه پښتو هاغه سنګر شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو.

بدبختي

په یو کور کې اوسېږو خو د یو بل نه پردي یو

مونږ ځومره لېوني یو

لوبېږو د بل لاس کې د اغیارو ګوډاګي یو

مونږ ځومره لېوني یو

بې سوچه بې دلیله یو بل په کاڼو ولو

د نورو په یارۍ کې مونږ خپل په کاڼو ولو

په دام د نفرتونو کې پاخه پاخه بندي یو

مونږ ځومره لېوني یو

په غټو غټو ګورو "پښتو" مو سر تورېږي

وجود مو تاله کېږي خاپونه مو ورانېږي

خو بیا هم نه وینېږو بې عمله "مېړني" یو

مونږ ځومره لېوني یو

منزل رانه خطا دے روان یُو په تیارو کې

احساس راسره نشته سوځېږو په لمبو کې

په تشو ګمانونو باندې ساه اخلو ژوندي یو

مونږ ځومره لېوني یو

هله به د سیالۍ شو چې کور زمونږه یو شي

چې یو مو "انغرے" شي چې "شکور" زمونږه یو شي

"لایقه" که بېل بېل یو خو د یو نیکه بچي یو

مونږ ځومره لېوني یو

لر و بر

"کابل" که "پېښور" دے "زابل" که "اشنغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "نوښار" دے "کونړ" که "ننګرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده "هرات" که "قندهار" دے
"کوهاټ" که"میران شاه" دے "هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے "بولان" که "لواغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوېټه" پرې خیال زما رنګین دے
"وانه" ده او که "ټانك" دے زما د زړګي سر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده ښائیست یې بې نظیر دے
لېمو کې مې غړېږي د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرك" خورې دشتې خپل حُسن سراسر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وي اباده چې چرته پښتانه دي
د لوئې بابا نمسي دي له هر چا نه درانه دي
"لایقه" ننګیالي دي زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے حجره ده که ګودر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

شملې

په ما له خپله ځانه ګران دي "اورکزي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

جګې دې اوسي همېشه د "خټکانو" شملې
د غېرتیانو، ننګیالو او باتورانو شملې
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اپریدي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که دي "خلیل" او که "مومند" د سیالو سیال نه لري
زما "شینواري" هم په مینه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

که "بېټنیان" دي که "مروت" دي که "داوړ" ننګیالي
که "مندوخېل" دي که "کاسیان: دي همه "لوړ" ننګیالي
"وزیر" مې خوښ دي هم مې خوښ دي "بنوسي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

واړه قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لایقه" دلته کې زما په وطن
اباد دې اوسي ټول ښاغلي توریالي پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "یوسفزي" پښتانه

خیــبر

دغه "خیبر" دے دا دره د ننګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کاڼو کې زمونږه د غیرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د میړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډیر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندې سرتیري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لاډیره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لاډیره ده
دغه د حُسن د رنګونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغیار کله بلوسیدلے نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسیدلے نه شي
"لایقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

احساس

دلته د ژوند هر یو مازیګر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فرېبونه دي قتلونه دي

وینې وینې پروت دے برابر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته یتیمان په بازارونو کې نهر ګرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در ګرځي
دلته کې وحشیان په رڼا ورځې بې خطر ګرځي

شپې سلګو نیولي دي، سحر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته په هر مخ ده پُراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مایوسي خوره
دلته په هر ذهن د مُودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوے دے، "نظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلۍ" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د"لاهورۍ" نشته
شته "قیصه خوانۍ" خو اوس یې هاغه رنګینۍ نشته

www.sikaraam.com

"کېنټ" نظره شوے، "ګهېڼه ګهر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

نه هاغه ياران شته نه حجرې نه محفلونه شته
نه د جونو ټپل شته نه ميلې نه ګودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتڼونه شته

دلته د رنګونو هر "منظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي "پېښور" نظره شوے دے

دا د "عابد جان"[1] او د "سايل"[2] د ارمانونو ښار
دا د شنو خالونو، لوپټو او اوربلونو ښار
دا د پسرلو، محبتونو او ګلونو ښار

پوهه يم "لايقه" سراسر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

---

۱ ـ ښاغلی فضل سبحان عابد
۲ ـ ښاغلی رحمت شاه سایل

عقیدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکړه له نظره

زما نیازبینه پېښوره

په ما خوږه لګي دا ستا هره سندره

زما نیازبینه پېښوره

چې کله ستړے ستړے راشم
دا ستا په غېږه کې دمه شم
ستا په ګردونو او لوګو کې
په غزېدلو پښو اوده شم
لکه د مور دې مینه ډېره زوروره

زما نیازبینه پېښوره

مانه دے خپل کلے هېر شوے
چې ستا لمن ته یم راغلے
ما دې ښائیست تل په تېړو کې

د زړګي سره دے ستائیلے
ته ځومره خوږ یې د رنګونو جادوګره

زما نیازبینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې
زما ځواني په نغمو سر ده
هره زره دې په ما ګرانه
د تاریخونو نه خبر ده
زه دې "لایق" یم زما جان زما ځیګره

زما نیازبینه پېښوره

د مور د خط ځواب

زما نیازبینې نازولې مورې
د وخت بادونو زورولې مورې
یوه لحظه دې هېرولې نه شم
زړه کې مې اوسې زما ښکلې مورې

تا که زما مسافري ژړوي
ما هم دا خپله بې وسي ژړوي

زړه مې راډك شي چې بچي یادوم
د خپل وطن مازیګري یادوم
ناقراري مې لاسېوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي یادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازیګر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوېلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خندا نه مې ځواني اولیده
په مجبورو کې مې لوغړېږي عمر

زه چې نهر یم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنیا څه کووم

چې شم یوازې په سلګو وژاړم
زه د تقدیر په فیصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولا ته په ګیلو وژاړم

چې ته رایاده شي دمه شم مورې
لکه ماشوم غلے اوده شم مورې

ما په دعا کې هر ماښام یادوه
مورې په مینه مې مدام یادوه
زړه چې له تا نه صبرولے نه شي
دا لېونے دې ګام په ګام یادوه

څو به ملګرې مې سودا وي مورې
څو به دا سترے ژوند زما وي مورې

نور مې همت د جدایۍ نشته دے
راکې برداشت د تنهایۍ نشته دے
ستا په حیا مې دې قسم وي مورې
بې له تا خوند د زندګۍ نشته دے

دعا کوه چې بېرته بیا راشم
ستا "لایق" تا له په خندا راشم

عبادت

داسې هر چا وئیلي   ټولې دنیا وئیلي
هر یو پادري وئیلي   پنډت ملا وئیلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه زوال نه لري   نه لري سیال نه لري
چې محبت ونه کړي   هډو جلال نه لري
د هر یو خوب د تعبیرونو حقیقت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه اغاز د حُسن   مینه دے راز د حُسن
دا د ښائیست فلسفه   اصل جواز د حُسن
په کائیناتو کې د مینې "علامت" مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه سکون دے مینه   مینه ژوندون دے مینه
هر یو انداز بدلوي   داسې ترون دے مینه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه ځلا د فکر   مینه بقا د فکر
مینه قرار د ذهن   مینه ښکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخنې ضمانت مینه ده
بس عبادت مینه ده
راځه چې مینه اوکړو   قیصه شیرینه اوکړو
دواړه یو بل ته اشنا   خبره سپینه اوکړو
زما "لایقه" د وختونو ضرورت مینه ده
بس عبادت مینه ده

زړه

نه پوهېدل پېژني   نه صبرېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي   د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه   چې نصيحت نه مني
لېونے ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا   هر وخت ضدونه کوي
کله سلګو نيولے   کله دردونه کوي
ستا په يادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

ما که په ډېره مينه   دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل   ډېره خندا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زړګے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه   ټوله ګناه دده ده
چې محبت مې کړے   دغه سزا دده ده
"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زړګے زما خانه خراب دے

بغــاوت

نه مو خطا کړې ده   نه مو ګناه کړې ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړے دے
مــونږ مــحبت کــړے دے

زمــــونږ فــکرونه بــدل
زمــــونږ خیــالونه بــدل
زمــــونږ سوچــونه بــدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غیرت کړے دے
مــونږ محبت کـــړے دے

یــوو بـــې پــروا لــیونې
مــونږ د حیـــا لیونـــې
مـــونـــږ د وفـــا لیونې
په کاڼو زړونو مو بې تاجه حکومت کړے دے
مــونږ محبت کړے دے

مــونـــږ نـــازولې مینه
مــونـــږه پـــاللې میــنه
ځـــکه مــو ښکلې مینه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت کړے دے
مــونږ محبت کړے دے

مـــونږ بـــه دوران یادوي
مـــونږ بـــه جهان یـادوي
مــونږ بــه یاران یادوي
"لایقه" ننګ مو د سرونو په قیمت کړے دے
مونږ محبت کړے دے

www.sikaraam.com

خواهش

په سترګو کې مې ځاى کړه په لېمو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلګو سلګو ژړلي
تر نيمو نيمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مينې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د ګرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځاى که په سلګو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته ګوره د حالاتو سره اُورونه راپسې دي
تهمت په سر ولاړ دے پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د ښائيست په پلوشو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره يوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سينه کې مې د مينې دا طوفان ټپه ټپه که
"لائق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دُعـــا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم ګرانه، دا جدايي ده
دا پېغورونه، دا رسوايي ده
پټ به ژړېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږې هلته
زه هم يوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلګو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدے شې، نه صبرېدے شم
نه ته راتلے شې، نه زه درتلے شم
دے مجبورو مو، خُونه تباه کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا يم
نه بې وفا ووم، نه بې وفا يم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

www.sikaraam.com

مازيګر

بيا لړې راخورېږي، پرېشانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترګه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شکونه مې زياتېږي، بدګمانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

پټېږي ستا د کلي، کورونه په لوګو کې
ما دوه سترګې څلور کړې، څوك نه ښکاري کوڅو کې
خورېږي مايوسيانې ورك له ځانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

په مخ مې رڼې اوښکې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترګو کې غړېږي
راځې به کله جانه بې عنوانه مازيګر دے
زه ستا لارې ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

ما ټوله دنيا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لايقه" بيا هم پاتې، محروم يم له ديداره
ته ګوره څه بې کيفه، بې له تانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه جانانه مازيګر دے

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم
تا د خلقو د خندا کړم
وایه کوم طرف ته لاړشم
په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې
زما ستا خبرې کېږي
جوماتونو هم حجرو کې
څه بلا خبرې کېږي
هر څوك خپله خپله وايي
"تا اشنا" خبرې کېږي
د يارانو نه خبرېږم
"تاروا" خبرې کېږي
څه ګيله به د دنیا کړم
په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې يادوومه
اوس مې بله سودا نشته
دا په ما چې څه تېرېږي
دې کې ځای د وينا نشته
مينې داسې لېونے کړم
په خپل ځان مې پروا نشته
وهم چغې داسې وايم
نشته چا کې وفا نشته
کله دا کړم کله دا کړم
په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته
بس خو شپې دې سبا کېږي
تنهايي مې د بدن نه
د لمبو شان چاپېرېږي
محلونه د ارمان مې
رانړېږي، راغورزېږي
بې صبري چې مې سېوا شي
ګُمانونه مې زياتېږي
تهمتونو دې تباه کړم
په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلګو يم
ته به هم نشې خوشحاله
ستا به هم خوبونه ورك شي
ته به هم ګرځې ملاله
څه به خوند څه به مزه وي
چې ستومانه راشې ماله

www.sikaraam.com

بل "لایق" به پیدا نه کړي که زړګے ورکړې هر چا له
که له ځانه دې جدا کړم خو بیا هم درته دعا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

تنهایي

ماښیګر چې نمر د غرونو پناه کېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

تنهائي مې په ساګانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر یو ګام د زندګۍ راته مقتل شي

امیدونه چې مې رو په رو خورېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ټول خوبونه مې لېمو کې شي تالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د یقین سره مې مل شي ګُمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته حېرانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ستا د خیال سره د خیال په نیلۍ ګرځم
چورلکونه خورم په شان د سیلۍ ګرځم
وارخطا د حادثو په بلۍ ګرځم

ستا تصویر راجوړومه خو ورانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

خپل "لایق" د تورو شپو نه رابهر که
یو بندي د زولنو نه رابهر که
یو دلیل د فلسفو نه رابهر که

څو به داسې په اوُرونو کې لوغړېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوک کړي فریبونه د یارۍ په نوم
څوک کوي چل ول د فقیرۍ په نوم
څوک وهي مالونه د ورورۍ په نوم

روغ هم لیونے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوک د سترګو جنګ کې چالاکي کوي
څوک په تول پارسنګ کې چالاکي کوي
څوک په شړنګا شړنګ کې چالاکي کوي

زوړ دے که زلمے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوک په شاعرۍ کې خپل غرض کوي
څوک په فنکارۍ کې خپل غرض کوي
څوک په رېبارۍ کې خپل غرض کوي

"خان" دے که "بالکے" د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

دلته مینه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حیا چرته ده
وایي "لایق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لالے" د غرض اوربے دے
دلته هر سړے د غرض اوربے دے

لېونتوب

ستا تصویر مې په سلګو کښې
په سینه پورې نیولے
لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې خوا ته څوك نزدې شي
تصویر پټ کړم اوُبورېښېږم
ګُمانونه راسره شي
د خپل سیورې نه وېرېږم
شاته ګورمه روان شم
ساه نیولے غلے غلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

کله ودرېږم یو خوا ته
په هوا کرښې راکاږم
د زړګي په آئینه کې
په خندا کرښې راکاږم

www.sikaraam.com

کله ځان سره موسکے شم
کله ځان له ژړېدلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې مينه رسوا کېږي
خپل پردے راپورې خاندي
هر څوک ماته ګوته نيسي
هر سړے راپورې خاندي
ورته ډېر څه وئيل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئيلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

څه کانې راباندې شوي
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پټه پټه ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لايق" يم زما مينې
زه دې نشم هېرولے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

څرېکې

چې مې سینه کې زړګے، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصویر سره خبرې په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په ګودرونو ګرځم
هر یو محفل ته ځمه، په زیارتونو ګرځم
د ارمانونو په هر څلي واویلا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې یوازې کېنم، تا په سلګو یادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نیمو شپو یادووم
لاړ دې څارمه زه آهونه په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سیند په غاړه، فکرونو وړے ناست یم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړے ناست یم
ستا د یادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته ښیرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هډو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُمید پاتې نه دے، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالې د لېونې زړګي رضا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدایي مې وژني
د مایوسۍ په چړو، دا تنهایي مې وژني

هاغه "لایق" یم انتظار دې خامخا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

خـوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووایه څنګه ئې زما جانانه
لېونے زړه دې تنګوي او که نه
چرې ما هم درياد‌وي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
ګرانې د کلي مشران څه وائي
په ګودرونو ستا همزولې جُونه
اووایه تاته په ایمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانه ویني
تاته په "جي" او په "قربان" څه وايي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلګو کې پوپه وي او که نه
چې ما او تا به پکې یو بل لیدل
جانانه هاغه پسرلي څنګه دي
چې به ئې زه همېش په کاڼو ویشتم
د کلي هاغه لېوني څنګه دي؟
چې به یې زمونږه ریباري کوله
هاغه ساده شان ګلالي څنګه دي؟

راپسې اوښکې تويه وي او که نه
زما خاپونه ښکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېښولې
زه بې وسۍ د کلي اووېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولې
زه غريبۍ د کلي اووېستمه
چې محبت کړمه رسوا "لايقه"
خپلې نېستۍ د کلي اووېستمه

زما ارمان دې ژړوي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زړه مې خورې ټوپونه وارخطا يمه
وايمه رښتيا حالونه وايمه
غږ د ليونۍ مې اورېدلے دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلے دے

پوهه چې په ځان او جهان نه يمه
دغه يو اظهار ليونے کړے يم
اوس چې زه په ګټه تاوان نه يمه
پوهه يم اقرار ليونے کړے يم

دا چې د مستۍ نه په هوا یمه
ورك له خپله ځانه خامخا یمه
ضد مې ګلالۍ مینې منلے دے
ماته یې نن بیا جانان وئیلے دے

دا چې مې سبوا ده د زړګي درزا
خیال کې مې بیا هاغه شوخي ځي راځي
دا چې مې ساه ساه ده د زړګي درزا
سترګو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چې د خپل ځان سره ګویا یمه
دا چې زه هر چاته په خندا یمه
حُسن مې په ذهن غوړېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

نن ئې چې په مینه راته وخندل
ملا د هر رقیب پوهېږم ماته شوه
بیا ئې چې خواږه خواږه راوکتل
لاړه د غماز خُونه میراته شوه

داسې چې "لایقه" بې پروا یمه
کوږ له خیاله ګرځمه بادشاه یمه
یو تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

تنهايي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زړګي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لګي په سپرلو کې
نه د ګلونو په ورشو کې
ګرځم يوازې پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوښېږي اتڼونه
نه مې چينې او چنارونه
لاړ ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لاړې
کړې دې د کلي کوڅې شاړې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي ښائيستونه
هم دي نيمګړي محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کښې څه دي؟

جذبې

کړه له خیاله ګرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زړګیه ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترګو کې د مینې جهانونه
په سپین ګلابي مخ د منګرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه وربېږي چې ګلونه

نادانې د نادانې زندګۍ نه دې قربان شم
زړګیه ئې رانه یوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غابښونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرایي ده خمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخبږي د شوخۍ نه دې قربان شم
زړګیه ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

باڼه لشې لشې لکه باټ کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ ګوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې ټوله مینه مینه د راستۍ نه دې قربان شم
زړګیه ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

ګلاب ګلاب ښائیست دې هم غزل دے هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنګونو پلوشه ده
"لایقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

نازبينې ملالۍ د خودداري نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

فيصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

رنګونه به راټول کړم
د ژوند د پسرلو نه
ګلونه به راټول کړم
د فکر د ورشو نه
خوبونه به راټول کړم
د سترګو د لېمو نه
دردونه به راټول کړم
د زړه د زلزلو نه
دا هرڅه به جانانه ستا ځوانۍ ته غرغره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ستا فکر مې يوسي
ساګانې به نغمې کړم
غمونه به پخلا کړم
سلګۍ به پلوشې کړم
ټپه چې شوګېرې شي
فکرونه به ډيوې کړم
په خپلو ژړېدو به
رالنډې فاصلې کړم
د ستورو خاموشۍ به دې ځوانۍ سره جرګه کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ته راسره نه يې
وختونه به ايسار کړم
ستا لارو ته به ګورم
رنګين به انتظار کړم
ګرېوان د محرومۍ به
جانانه تار په تار کړم
شوخي به محبت کړم
مستي به درنه زار کړم
"لايقه" رقيبان به د خپل ځان په وير اخته کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

خاپونه

تصویرونه جوړوومه، تصویرونه ورانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

کله اوخاندم سپوږمۍ ته، کله ستورو ته ګیلې کړم
کله ځان سره ګونېږم، کله سر وهم ښېرې کړم
تېر وختونه یادوومه، رنې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مازیګر چې د نمر سترګه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنهایي مې د زړګي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترګې ګرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه یادومه، رنې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

تا وئیل چې زه به راشم، ته زما لارو ته ګوره
زه ننګیاله پښتنه یم، خامخا لارو ته ګوره
بس کلونه شماروومه، دنیا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

زه "لایق" یوازې ناست یم، تېر وختونه مې یادېږي
د خپل کلي چنارونه، ګودرونه مې یادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مــــور

ته د مینې انتها ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

زۀ چې کله ستړے ستړے کور ته راشم
ستا په غېږه کې سر کېدمه دمه شم
د دنیا د هر یو غم نه بې پروا زه
تاته ګورم په مزه مزه اوده شم

که زه ستا یم ته زما ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې دې لاس کله دعا ته پورته کېږي
نو زما د زندګۍ سوالونه غواړې
په سجده باندې پرته ئې تر سحره
ته زما د کامیابۍ سوالونه غواړې

بې غرضه تمنا ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وارخطا ئې
په سپین مخ دې ډېر رنګونه الول شي
لاس دې رېږي سپېلنې راته لوګے کړې
چې په زړه کې دې شکونه الول شي

که دې ساه یم زما ساه ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

که ته نه وئے زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لاربنودنې نتیجه ده
چې "لایق" یم هر منزل راته اسان دے

سراسر رښا رښا ئې زما مورې
ماته ګرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے لېونے زړه صبرولے نه شې
ما هېرولے نه شې
بغیر له مانه د چا سترګو ته کتلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوګندونه اوخورې
ځان سره غلې غلې ډېر قسمونه اوخورې
خو محبت په نفرتونو بدلولے نشې
ما هېرولے نه شې

کوې چې ستورو سره تر نیمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلګو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

چې درته یاد شمه زه   نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوې   کله چیچې نوکُونه
واردې خطا شي سمه ساه هم اخیستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

که ډېر وختونه تېر شي   بیا به هم ما یادوې
خپل لېونے "لایق" به   په هره ساه یادوې
بله نامه دې د زړګي په سر لیکلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډیــوې

په مخ مې رنې اوښکې ګرمې ګرمې بهېدلې
چې ته مې یادولې
خیرې مې خپل نصیب ته په سلګو سلګو کولې
چې ته مې یادولې

وئیلے درته نشم   څه ګرانه جدایي وه
خوره مې په خیالونو   جانانه تنهایي وه
ډیوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې
چې ته مې یادولې

راتلل چې مې زړګي ته   شکونه، ګُمانونه
ستا غم به رانه تاو کړه   تاوده تاوده لاسونه
قسم مې دې په خدائے وي که د خیاله مې وتلې
چې ته مې یادولې

ولاړ چې ستا په طمع		زه کله وم جانانه
دنیا مې لېونتوب ته		ربښتیا وه حق حېرانه
لمبې د جدایۍ مې له بدنه تاوېدلې
چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو		خاموشه شان تېپه شوه
د مینې هره ساه به		د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې
چې ته مې یادولې

تپوس

دا چې دومره ضد کوې		ما له ځانه بېلوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه		ما به څنګه هېروې؟

چې خوبونه دې لېمو کې		تر سحره ازغي کېږي
ستا خیالونو ته به راشم		هره ساه به دې لنډېږي
یو تصویر به جوړوې		یو تصویر به ورانوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه		ما به څنګه هېروې؟

چې زما څوک تپوس وکړي		کله ستا نه په محفل کې
سرې لمبې به دې شي پورته		یه جانانه په ګوګل کې
ته به اوښکې پټوې		بهانې به جوړوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه		ما به څنګه هېروې؟

تنهايي چې دې په ذهن		مازیګر کې راخوره شي

www.sikaraam.com

هر سکون به درنه لاړ شي　　هر ګُمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوې　　بس هم ما به یادوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　ما به څنګه هېروې؟

* * *

تانه ځار شمه "لایقه"　　لېوني خویونه پرېږده
لوئے آزار به درپسې شي　　دا فضول ضدونه پرېږده
مینه څله زوروې
غم مې ولې زیاتوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　ما به څنګه هېروې؟

پوښتنې

خفه خفه ګرځې له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

هېڅ نه پوهېږم د زړه سره چې ګناه مې څه ده
غلطي مي څه ده خبر نه یمه خطا مې څه ده
هره خبره کوې ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دې څه شوه مستي څه شوه خنداګانې څه شوې
نازونه څه شو نخرې څه شوې اداګانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

www.sikaraam.com

زړه مې راډك شي كله كله چې زه تا يادوم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بيا بيا يادوم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لايق" يمه بدل نه يمه
بغير له تا نه زما مينې مكمل نه يمه
ولې يې داسې بدګُمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

امكان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

خامخا به بلا سترګې درپسې وي
چې د ښكلو ښكلو سترګو يارانه كړې

ستا نازونه مكېزونه اداګانې
الول دې په لېمو كې خنداګانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبويانې

هر نظر په يو نظر كې مستانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

چې موسکۍ شي ښکته ښکته غلې ګورې
سرې لمبې د ښائیستونو کړې راپورې
تانه ځار شمه رښتیا د سپوږمۍ خور ئې

ځومره خوند کوي چې جوړه بهانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

ناقراره شان مستي لرې ځوانۍ کښې
قیامتونه دې پټ کړي په شوخۍ کښې
ثاني نه لرې په ټولې دنیاګۍ کښې

ستا "لایق" یم ګُلې ما به دیوانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

جذبې

زما ساده جانانه — په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه — په مینه راته ګوره

چې ستا مینه زما شوه — قبوله مې دعا شوه
خوبونه مې رښتیا شو — رنګینه مې دنیا شوه
خفه نشې له مانه — په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه — په مینه راته ګوره

ګلونه تماشې کړي	رنګونه تماشې کړي
زمونږ د پاکې مینې	وختونه تماشې کړي
مونږ کم نه یو له چانه	په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مینه راته ګوره
خندا دې قیامتونه	وفا دې ټکورونه
په زړه مې رسا لګي	کاته دې تندرونه
لوګے دې له حیا نه	په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مینه راته ګوره
زه ستا یم ته زما یې	زما په تن کې ساه یې
"لایقه" یم نیمګړې	چې ته رانه جدا یې
تا غواړم د مولانه	په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مینه راته ګوره

انــداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

یو دې شوخي ده په خندا کښې
بل قیامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

خواږه خواږه چې راته راګورې
درنه لوګے د سپوږمۍ خورې

www.sikaraam.com

کوې نازونه مکېزونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستۍ خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درپسې نشې نظرونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

بې غمه ګرځې بې پروا یې
خو د "لایق" په تن کې ساه یې
چې وایې نخلې ازارونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

پــرون

رانه به هېر وو سحرونه ماښامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دهوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قیصې کړې د دېوانو
د ښاپېرو او د پېریانو
تر نیمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

راته دي يادې ستا سندرې
هم په نکريزو باندې سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کوڅو کې چندروګانې
کله ګودر کې خنداګانې
کله په ونو کې کاږه واږه ټالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لکه د خوب ليده وو تېر شُو
خواږه د مينې مو ګنديږ شُو
"لايقه" هاغه ورځې بيا بيا يادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوکې

يارانو دهوکه راکړه دوستانو دهوکه راکړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنايانو دهوکه راکړه

دلاسه له ملګرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلي د خندا شوم
ښاريانو دهوکه راکړه هندکيانو دهوکه راکړه
خبر له ځانه نه شومه سواتيانو دهوکه راکړه

هغوی مې زړه سوری کړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوی راسره اوکړه، چې سر مې له چا ځار وو

www.sikaraam.com

خُوبانو دهوکه راکړه　　　　ګلانو دهوکه راکړه
پردو ته به څه وایم چې خپلوانو دهوکه راکړه

له ښته چا حلال کړم ښکاره په اشنایۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفـا په ورورلۍ کښې
پیرانو دهوکه کړه　　　　شېخانو دهوکه راکړه
"لایقه" په چل چل کې ګنړکپانو دهوکه راکړه

اقــرار

ته زما زندګي　　　　زه یم ستا زندګي
خدایے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

هره ساه کې مې ته　　　　هم دُعا کې مې ته
په سلګو کې راځې　　　　په خندا کې مې ته
زار له تا زار له تا ، په بیا بیا زندګي
خدایے مې مه کړه اشنا ، بې له تا زندګي

ئې تعبیر د وفا　　　　هم تفسیر د وفا
زه نازېږم په تا　　　　ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حیا زندګي
خدایے مې مه کړه اشنا ، بې له تا زندګي

ټول وختونه ګواه　　دي رنګونه ګواه
په هر لوري خواره　　ښائیستونه ګواه

نه تېرېږي له تا ، نه جدا زندګي
خدای مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

چې ارمان شوې زما　　نو جانان شوې زما
یکه زار شوې زما　　یه قربان شوې زما

شوه "لایقه" تېره په رښتیا زندګي
خدای مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

سیوري

چې کله شم یوازې په بیا بیا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله پېغلې جونه د سیالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننګو کې د شوخۍ سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي

په زړه مې څه چل کېږي چې خندا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله مې په سترګو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خیال کې مستې واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

دروغ نه دي جانانه په رښتيا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

خوره چې په احساس مې د رنګونو لوپټه شي
فکرونه لېوني مې لږه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان ټپه ټپه شي

ځواني دې شي رايادة په دعا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

قربان ستا د حيا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دي لوګې شه زما ميني غېرتونه
ساه ګانې دې شه ټولې ناقراره نګهتونه

"لايقه" زما ساه ئې هره ساه دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه ګُمانونه سېوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږي مې

www.sikaraam.com

غم مې په هېڅ حال د کمېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتے نه شم
نوم د ښائیستونو اخیستے نه شم
یم دې لېونے خو لېونے نه شم

داغ د مئینتوب د زړېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلے دے
ستا تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ستا "لایق" هم ستا ارمان ژړلے دے

یاد دې په رښتیا د هېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

تنهـــاکې

بدلې په نفرت کړې د عمرونو يارانې

ناترسه زمانې

د زړونو ارمانونه کړې نيمګړې افسانې

ناترسه زمانې

د ژوند په لويه لاره　　ياران جدا جدا کړې
په غېږ د محبت کې　　اورونه راپيدا کړې
کړې ورانې په چل ول د اميدونو نښانې

ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کړې　　قرار هم ناقرار کړې
تاجونه د وختونو　　په زمکه راګوزار کړې
بدلې کړې په ساندو د رنګونو ترانې

ناترسه زمانې

يقين کړې ګمانونه　　باور کړې نفرتونه
د زړونو فاصلو کې　　کړې ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کړې د صبر پېمانې

ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل دے　　خندا کې دې هم چل دے
په هر چا کوې لوبې　　فريب دې مکمل دے
"لايق" ته دې کړې جوړې د وختونو بهانې

ناترسه زمانې

ګواهي

دنیا راته حېرانه ده اسمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
ترڅو چې زمونږ ساه وي   دا مینه به رښتیا وي
یو بل نه به ځارېږو   وختونه دې ګواه وي
حالات ګوته په خوله دي هم دوران په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ کړے له حالاتو   په نره بغاوت دے
دا ځکه په جذبو کې   زمونږه صداقت دے
دې مینې لېونی ته هر انسان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ دواړه د یو بل یُو   پوره یوو مکمل یُو
رنګونه د وفا یُو   ګلونه د اوربل یُو
"لایقه" لېونتوب ته مو ارمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مینه

څه چې په تا شوي دي   هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا   دا په هر چا شوي دي
په چپه خوله د ناقراره جذبو شور به منې
د مینې زور به منې
چې د یو بل شُو دواړه   بدل بدل شُو دواړه
ټولې دنیا اولیدو   چې مکمل شُو دواړه
چې رواجونه تار په تار کړي هاغه تور به منې
د مینې زور به منې

شوې رانږدې فاصلې اُوږدې اُوږدې فاصلې
وفا وفا شوې زمونږ لمبې لمبې فاصلې
په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې
د مينې زور به منې

د حُسن راز دے مينه د مينې ساز دے مينه
ستا د جنون "لايقه" اصل جواز دے مينه
چې د اوبو په سر ګډا کړي هاغه اور به منې
د مينې زور به منې

تخيل

نن مې ارمان پوره شو څه په ښه شان پوره شو
د ښائيستونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

ما به ليدل خوبونه بدل بدل خوبونه
د يو غزل په ارمان غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبيرونو شهزادګۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

زړه مې قرار نه کوي نه کوي وار نه کوي
سترګې څلور شوې زما ذهن مې کار نه کوي
چې د رنګونو په اتڼ کې مې کلۍ اوليده
ما ښاپېرۍ وليده

چې مې غوښتله مدام چې مې ستايله مدام
زما د خيال کاله ته چې به راتلله مدام
"لايقه" نن مې هغه مينه لېونۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

پېغور

پاتې نیمګړې مې د ژوند هره دعا شوه
ورانه زما دزړه دنیا شوه
لېونۍ مینه مې په هر ځائې کې رسوا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې را یاد ېږې کله
زما په زړه کې اوسې، مانه هېرېږې کله
په ویر بدله مې د ټول عمر خندا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په زړه بلېږي زما ، د تهمتونو لمبې
چې راپسې شوي اشنا ، د پېغورونو لمبې
خپل محبت راته رښتیا لویه سزا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په خپل نصیب خفه یم، تا نه ګیله نه کووم
ګرځم تنها "لایقه"، چا نه ګیله نه کووم
زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

سل په سل

منم چې ښکلې په دنیا کښې ډېر دي
په ټول یورپ او ایشیا کښې ډېر دي
خو زما یار د ټولو ښکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوي په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د ښکلو ښاپېرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لرې ګلاب غوندې رنګینه ځواني
د هر یو حُسن نه حسینه ځواني
ډکه له نازه نازنینه ځواني

د مُرادونو شیش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا ښکلے زما ښکلے جانان
زما "لایق" زما سپېڅلے جانان
هغه وختونو نازولے جانان

بس مینه مینه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

ډاډ

زه درسره يمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

چې محبت کوې نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زما په سترګو کې اُوګوره هېره که ټوله دنيا نوره
ګوره چې زه دې يم ملګرے ځله يرېږې له پېغوره
ډاډه راګوره لېونۍ مينه په غلا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه چې مکمل مو شي خوبونه
چې مې لاسونه تاله درکړه زه دې هم غواړمه لاسونه
بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زه دې "لايق" يم ښکاره وايم ستا يمه ستا يمه زه ستا يم
زما د خوږ زړګي قراره زه دې په مينه باندې پايم
هسې شکونه ګمانونه خامخا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

بـاور

ولې باور نه کوې ولې باور
په ما نظر نه کوې په ما نظر
خير که ساده باده انسان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زړه مې په تا باېللې، تا سره مينه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپينه کووم
نه په دنيا يم نه په ځان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

په دې ساده سينه کې، زړه د بادشاه لرمه
په ښکاره مينه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو ښکلو ګران يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زما له پاکې مينې، ګوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خيالونو شاه جهان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زه دې پښتو پالمه، ګوره زه ستا "لايق" يم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لايق" يم
که په سلګو او په لړزان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

حسرت

لا مې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې د ژوند سپرلي لیدلي نه دي
لا مې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لا مې نیمګړي حسرتونه ډېر دي
بلا دې واخلمه اتبار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا به په زلفو کې ګلونه ږدمه
لا به په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

په زړو لاړو راشه بیا "لایقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لایقه"
راته د لرې یکه زار اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

فــراق

يه بې پروا جانانه   وايه رښتيا جانانه
درته يادېږم که نه   ماته خو ډېر ډېر يادېږې

چې شم يوازې کله، خپل ماشوم توب يادوم
ستا لېوني خويونه، کمعقلتوب يادوم
تــه چــې له ما جانانه ګرځې جدا جانانه
درتـــه يـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خداېږو اشنا ، وختونه نه تېرېږي
قــربــان له تــا جانانه اووايه دا جانانه
درتـــه يـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

کارغه چي پاس په بلۍ، کښني خبرې کوي
يا چې دې سترګه رپي، خيال دې وزري کوي
يــه زمــا ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درتــه يــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

هاغه ساده "لايق" يم، هڅو بدل نه يمه
چې تا به هېره کړمه، دومره پاګل نه يمه
زه خو يم ستا جانانهزما زما جانانه
درتــه يادېږم کـــه نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

غـــلا

زړه رانه تا وړے دے
تا په رښتیا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

زه ورکې ځان وینمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوې
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

د زړه په غوږ واورم
ستا د ځوانۍ سندره
ستا د مستۍ سندره
ستا د شوخۍ سندره

مانه دې ساه وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

دي بې له تانه پیکه
ددې دنیا رنګونه

www.sikaraam.com

د محبت رنګونه
هم د وفا رنګونه

خیال مې ادا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

چې په ما شك ونه کړې
ستا لېونے یم ګلې
هاغه "لایق" یم کنه
ساده سړے یم ګلې

سکون مې چا وړے دے
ګوره منکره نشې
ډېر دې په غلا وړے دے

اشنـا

تا چې په خندا اووے   دا ځل دې رښتیا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

ډېره موده پس چې تا   هېر واړه ضدونه کړل
ماته دې پښتو کړله   مات دې رواجونه کړل
ګوره څومره ښه شوله   هرڅه دې صفا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

څنګه په هنر هنر   تا ګلې بدل کړمه
مینه دې رسوا نکړه   زه دې مکمل کړمه
تا چې ښکته اوکتل   سترګو دې په غلا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

ستا مینه زما مینه   لاړله سندره شوه
څومره معتبره شوه   څومره زوروره شوه
مینه غرور نه منې   حُسن اخر دا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

زار دې د نخرو شمه   زار دې له نازونو شم
لا دې نور ستې ستې   ستا په تهمتونو شم
شې به ستا "لایق" بدل   چا اووے دا چا اووے؟
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

ادراك

چې کوم خوا ګورمه تصوير مې د جانان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کښې خپل ځان ښکاري

ستا په رخسار چې د حيا رنګونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنګونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه ښکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنيا مې ځکه ټوله په لړزان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

په سترګو سترګو کې د مينې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حُسن خيال راته "لايقه" پرستان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

ټال

چې دریادېږم کڅه سترګه دې رپېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې مازیګر شي نمر د غرونو پناه کېږي کله
په هر یو لور چې د تیارې څادر خورېږي کله
ستا په لېمو کې تصویرونه موسکي کېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

ته چې یوازې کله ناسته ئې سوچونه کوې
فکر دې یوسي اسویلي کوې آهونه کوې
یو لېونے مئین دې مخې ته اودرېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې وارخطا وارخطا ګورې آئینه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سینه کښې کله
ساده "لایق" دې غټو سترګو کښې غړېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

ځانګو

چې شپه کله پخه شي   دنیا تېوله اوده شي
یادونه دې سېوا شي   په زړه مې زلزله شي
ښاېست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصویر دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مینه   د زړه په درزېدو کښې
غړېږي لکه خوب مې   د سترګو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصویر دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې   له تا صبرېدے نشم
دنیا به شي بدله   خو زه بدلېدے نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانګو کښې ځنګوومه
تصویر دې جوړوومه

چې کله شم یوازې   په زړه مې رارورېږي
ساده باده "لایقه"   زما نه، نه هېرېږي
پټ پټ لکه تعویذ چې دې په غاړه ګرځوومه
تصویر دې جوړوومه

تــوبــه

ژاړمه د ورځې شوګېرې تمامه شپه کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

څو به ورړم نازونه څو به لارې ته کاته کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

ډېر ډېر کـړېـدلے یـم ډېر ډېر ژړېدلے یم
اور کې سوځېدلے یم
نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

ښه دې د خندا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه
خـور دې په دنیا کړمه
څه به درته وایمه ربښتیا څه به ګیله کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي
عقل مې کار نه کوي
ظلم به تر کومې زه په دغه پاګل زړه کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

لا دروغ لوظونه کړه بیا بیا قسمونه کړه
ښه ډېر سوګندونه کړه
نه کوؤم "لایقه" څه اتبار دې په خوله نه کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

حېراني

نه مې هېرېدے شې نه دې هېرېدے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

سترګې راپسې شولې، کلې کې رسوا شومه
ته هم د خندا شولې، زه هم د خندا شومه
نه مې پرېښودے شې نه دې پرېښودے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

ګوره ځومره ښه لګي، دا د مئينتوب قيصه
دا د بې خودۍ قيصه دا د لېونتوب قيصه
نه ته صبرېدے شې نه زه صبرېدے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُورونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

ته هم بې قصوره يې، زه هم بې قصوره يم
غږ چې درته نه کوم، زه "لايق" مجبوره يم
نه راله راتلے شې، نه درله درتلے شم
وایه څه به کېږي   وایه څه به کېږي

بېلتون

خورې په هر يو لورې د رنګونو پلوشې دي

ته ولې نه راځې

ځواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشې دي

ته ولې نه راځې

زما د زړګي سره، لوظونه دې رښتيا کړه
خيالونه مې رنګين کړه، خوبونه مې رښتيا کړه
ما ستا په انتظار کې صبا کړې بلا شپې دي

ته ولې نه راځې

بې تا نه مې وختونه، اشنا ځنګه تېرېږي
بېګا ځنګه تېرېږي، صبا ځنګه تېرېږي
وئيلې درته نشم زما سترګې پښتنې دي

ته ولې نه راځې

په سپينه ورځې راشه، خفه چې رقيبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه دے قيامتونه زلزلې دي

ته ولې نه راځې

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لايقه" دا مينه نظرونه
"وتلې" مې څو ځله دواړه شونډې تا پسې دي

ته ولې نه راځې

جدایي

جانانه و جانانه
ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي د ټول عمر خوبونه
لوګي به کړمه تاته خپل واړه ارمانونه
دنیا به په رښتیا کړم خپلې مینې ته حېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې هم ستا مینه غرېږي
ستا مخ پکې زه وینم ګلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مینه همېشه ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي یرېږم د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مینه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مینې ګواه ټوله دنیا ده
زه ستا یمه "لایقه" دا ستا مینه زما ده
قربان دې په څو ځله د ساده باده خندا نه
جانانه و جانانه

بخــري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترګې جادوګرې
خوبونه رانه یوسي په چل چل کې زورورې
ستا سترګې جادوګرې

دنیا یې لېونۍ کړه شکلا یې لېونۍ کړه
فضا یې لېونۍ کړه
په خپله سادګۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترګې جادوګرې

چې کله په خندا شي رنګونه په ګډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په یو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترګې جادوګرې

کاته یې تندرونه باڼه یې نشترونه
شوخي یې قیامتونه
نېزې دي هم لیندې دي چې ګوزار کوي د لرې
ستا سترګې جادوګرې

اورونه دي لمبې دي "لایقه" زلزلې دي
خو بیا ډېرې خوږې دي
هر داؤ ګټي له ما د ښائیستونو جوارګرې
ستا سترګې جادوګرې

بې خودي

سینو کښې چې مستي د مینې اچوي ټالونه

راځي دې بهارونه

خندا چې په رخسار د لبونتوب خوري چورلکونه

راځي دې بهارونه

خورې چې په هر لوري　　　د حسن رنګینۍ شي

خودي شي ناقراره　　　جذبې چې لېونۍ شي

جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه

راځي دې بهارونه

لمحې چې په ګډا شي　　　وختونه چې ټپه شي

احساس چې په خندا شي　　　خیالونه چې دمه شي

حالونه چې یو بل ته غلي وايي نظرونه

راځي دې بهارونه

چې سترګو کښې شوخیانې　　　یو بل ته اشارې کړي

خود سره خوشبویانې　　　یو بل ته اشارې کړي

"لایقه" چې فطرت شي سراسر نزاکتونه

راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زړګو لوبې کوي　　　په جذبو لوبې کوي

بلا شوخه نادانې

ستا نشه نشه ځواني

په نظر کې دې مستي　　　پېغلتوب کې دې اثر

www.sikaraam.com

ناقراره بې خودي خلق واره وي په شر
مئين ټول کړي تاواني
ستا نشه نشه ځواني

ستا دے حُسن بې پروا پروا نه لري د چا
لېوني کوې کتل لېونۍ دې کړه دنيا
د چا نه مني خاني
ستا نشه نشه ځواني

يې د مينې ښاپېرۍ ښائيستونه درنه زار
د خوبونو شهزادګۍ ټول رنګونه درنه زار
د "لايق" زندګاني
ستا نشه نشه ځواني

زړګيه وايه کنه

زاړه وختونه څه شو   د ژوند رنګونه څه شو
لږ مې کړه پوهه لېوني محبتونه څه شو

زړګيه وايه کنه

نه يم باهر خوشحاله   نه مې زړه کور کې لګي
نه خاموشي خوښه وم   نه مې زړه شور کې لګي
خواږه خوبونه څه شو   هغه نازونه څه شو
چې په سينه کې مې ساتل هغه دردونه څه شو

زړګيه وايه کنه

هر وخت خفه خفه يم   مانه خندا هېره ده
داسې يوازې شومه   مانه دنيا هېره ده
رنګين خيالونه څه شو   ساز او سُرونه څه شو
چې پرې بې غمه زنګېدم هغه ټالونه څه شو

زړګيه وايه کنه

زه په خپل کور دننه   لکه قيدي اوسېږم
د رواجونو اور کې   بندي بندي اوسېږم
ازاد فکرونه څه شو   ځلا سوچونه څه شو
چې به له مانه زارېدل هغه مخونه څه شو

زړګيه وايه کنه

په ما دا ټولې لوبې   زړګيه تا کړي دي
په ډېر هُنر هُنر دې   صبا بېګا کړي دي
هاغه لوظونه څه شو   ډېر قسمونه څه شو
چې په "لايق" به دې کول هاغه چلونه څه شو

زړګيه وايه کنه

هغــه

یوه حسینه جینۍ پوهه په مینه جینۍ
زما په زړه کوي چلونه نازنینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر نظر کې شوخي هره ادا کې مستي
هره وینا کې جادو هره خندا کې مستي
یوه شیرینه جیینۍ ډېره نازبینه جینۍ
زما په سترګو کې غړېږي لونګینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

له ځانه ورکه ورکه یوه بې غمه ځواني
په رنګینو کې ډوُبه یوه بې دمه ځواني
یوه مالګینه جینۍ ده ماه جبینه جینۍ
خوږه خوږه ټولو همزولو کې ګبینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر یو ذهن خوره د لېونتوب سندره
ده په رښتیا "لایقه" د پېغلتوب سندره
ده ګل ورینه جینۍ ډېره سنګینه جینۍ
زما "ملاله" په پښتو باندې مئینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

بـــدل

مالە جواب راکە
زما د ژوند د پسرلو پورە حساب راکە
مالە جواب راکە

یا ښه پە نره باندې   ماتە اشنا ووایە
یا مې پردې پردې کە   راتە صفا ووایە
یا څە علاج ددې زړګي خانە خراب راکە
مالە جواب راکە

اوس چې مې نە پېژنې   زما وفا هېروې
زما خود سره مینې   داسې چې ما هېروې
مالە واپس هاغه وختونه د شباب راکە
مالە جواب راکە

ما چې لمبو کې تېر کړه   د تنهایۍ وختونه
د انتظار پە اور کې   د رسوایۍ وختونه
څە خو بدل د جدایۍ ددې عذاب راکە
مالە جواب راکە

چې د خپل نوم سره زه   نوم د اشنا ولیکم
چې د "لایق" سندره   صفا صفا ولیکم
وختە پە لاس د قسمتونو ټول کتاب راکە
مالە جواب راکە

اظهــار

راځه راځه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې د سترګو توره زما
ته د بل چا چې نشې د زړه ټکوره زما
وړمه وړمه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه ستا نازولې سترګې
اومنه دا سوالونه نکړې بدلې سترګې
لمبه لمبه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستائیلې مینه د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللې مینه د مئینتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ګوره چې هېرې نکړې د خپل "لايق" خبرې
له ستوني تېرې نکړې د يو صادق خبرې
نغمه نغمه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

قلبي و يا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

ستا ګلاب ګلاب حُسن خور لکه کتاب حُسن
لوبې په جذبو کوي تل شباب شباب حُسن
ناز و ادا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

ستا هره ادا لشې مينه هم وفا لشې
لګي په زړګي زما دا لشې هم دا لشې
ټوله حيا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

ستا هر يو انداز بدل ټوله ئې غزل غزل
زړونه تختوي مدام هر نظر اجل اجل
حُسن ښکلا قلبي مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي مرحبا يا قلبي

ته يې دلداري زما		ته يې فنکاري زما
ګوره ستا "لايق" يمه		ته يې شاعري زما
ځار شم له تا قلبي		مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي		مرحبا يا قلبي

اتبـــار

زه بې وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوکه
په ما اتبار اوکه

بې پته نه يم اشنا		زه محبت پېژنم
څه په جذبو پوهېږم		زه صداقت پېژنم
ښه په ډاډه د لېونۍ مينې اظهار اوکه
په ما اتبار اوکه

زما په پاکه مينه		پوره باور اولره
په تا نظر ساتمه		په ما نظر اولره
په کاڼي زړه کې دې زما دپاره لاړ اوکه
په ما اتبار اوکه

که څوك دې نه پېژني		زه خو دې ښه پېژنم
دا ګمان اونکړې ته		چې زه دې نه پېژنم
په ډېره نره د وفا مينې اقرار اوکه
په ما اتبار اوکه

ستا لېونتوب منمه　　زما ساده "لايقه"
تا هېرولې نه شم　　زما هرڅه "لايقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ا زغـــي

دا شوخي مې قتلوي　　دا ځواني مې قتلوي
دَ دوه سترګو لېونو　　حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

يو قدم لکه خارو　　بل ښائيست د ښاپېرو
خنداګانې په هنر　　هم خبرې په نخرو
هر انداز مې قتلوي　　دا مستي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو　　حېراني مې قتلوي

په ډېر چل چل چل

لکه حوره د حرم　　ټوله جوړه په قلم
په اوږو خورې ورې　　تورې زلفې پېچ و خم
دا غرور مې قتلوي　　بې رخي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو　　حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

هره ساه زړه ته راځي　　په بيا بيا زړه ته راځي
چې "لايقه" شم خفه　　خامخا زړه ته راځي
مجبوري مې قتلوي　　بې وسي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو　　حېراني مې قتلوي

په ډېر چل چل چل

اسویلي

پروانه شوم هاے مستانه شوم

په محبت کې، ستا په الفت کې
زه دیوانه شوم

نه مې سکون شته نه مې ارام شته
نه مې سحر شته نه مې ماښام شته

له خپله ځانه خوږه جانانه
زه بېګانه شوم

نۀ راکتے شې نه درکتے شم
نه ته راتلے شې نه زه درتلے شم

په جدایۍ کې، په تنهایۍ کې
زه ترانه شوم

نه ته صبرېږې نه زه صبرېږم
په دې پوهېږې په دې پوهېږم

د تهمتونو، د پېغورونو
زۀ نشانه شوم

راته اوګوره هاغه "لایق" یم
ګُمان اونکړې په زړه صادق یم

ګوره نه ګل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

تصویر

ادا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ځواني دې په ربښتیا   ټپه د لېونتوب
ښائیست دې سراسر   نغمه د مئینتوب
وینا دې لېونۍ   خندا دې لیونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

د حُسن ښاپېرۍ   رنګونه درنه ځار
سپرلي درته لوګې   ګلونه درنه ځار
ښکلا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

نظر دې په چل چل   خوبونه تختوي
ځواني دې په هنر   فکرونه تخنوي
دا غلا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

"لایق" دې یادوي   خبرېږې او که نه
د مینې په جذبو   پوهېږې او که نه
جفا دې لېونۍ   خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ساندې

چې نکرېزې په لاسونو لګوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

کله شمعې چې له تانه چاپېرېږي
ښائيستونه د حيا نه چاپېرېږي
مجبورۍ ټولې زما نه چاپېرېږي
په اوږو چې زلفې ورو ورو خوروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

په رخسار چې دې غوړېږي سره ګلونه
په سينه کښې دې ګډېږي ارمانونه
په زړګي مې راورېږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

ئې بې غمه د دنيا نه څه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه ځار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقيب په مينه مينه يادوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

دغه خيال مې بې وسي سېوا کوي
غريبي مې مجبوري سېوا کوي
تنهايي مې تنهايي سېوا کوي
خپل "لايق" چې داسې زر زر هېروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

سنګار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنګړي دې شرنګوه
شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړي رنګونه تماشې
ښائیستونه تماشې
ستا د مخ د پسرلو
کړي ګلونه تماشې
ځان په چل چل جوړوه
پردي زړونه تختوه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غوندې ځوانې
نظرونه طوفانې
په ښائیست کې لېونۍ
هډو نه لرې ثانې
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونے
زوړ او ځوان که لېونے
پروا مه لره د چا

www.sikaraam.com

هر ارمان که لېونے
هره خوښه دې کوه
خو "لايق" مه هېروه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

قيامتونه

خوارہ خوارہ کتل کوي خندا کې دې اثر دے
جادو دے که منتر دے جادو دے که منتر دے

په تلو کې مکېزونه، خندا کې قيامتونه
کتو کې خمارونه
دا ځکه ستا په لوري د هر چا نظر نظر دے
جادو دے که منتر دے

نه غم وي نه فکرونه، کووم دا ارمانونه
تل ستا وي ديدنونه
ما ستا په نامه کړے د ژوند هر يو مازيګر دے
جادو دے که منتر دے

زه مينه يم وفا يم، دا ستا د زړه درزا يم
"لايق" دې په رښتيا يم
سينه مې ستا په ياد کې د رنګونو سمندر دے
جادو دے که منتر دے

خوښه

څوك به "كابل" او "پېښور" يادوي
څوك به ښائيست د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ساده باده سپېڅلي كلي
دا د وختونو نازولې كلي
د تصور نه بلا ښكلي كلي
دلته مې لور په لور خندا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناكو "ښاپېرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښكلا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا ګودرونه زما
دغه جرګې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دلته كې امن ورورولي دې وي تل
دلته سكون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوښه ده
زما دا ټوله پښتونخو خوښه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د یارانې کوي
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوربدلے یم

وائي چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېر ئې کړولے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوربدلے یم

ستړے انتظار کړمه
مینې خوار و زار کړمه
غم په زړه بیمار کړمه
هرڅه نه وتلے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اوربدلے یم

www.sikaraam.com

ښکلي د هیڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اورېدلے یم

هر وختې یادېږې مې
کله نه هېرېږي مې
سترګو کې غرېږي مې
مینې زورولے یم
بیا بیا یې وژلے یم

څه په دروغجنې اورېدلے یم

بیا بیا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لایق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولے یم
بیا بیا ئې وژلے یم

څه په دروغجنې اورېدلے یم

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلې په نخرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واړوې په شر
شاعران کړې لېوني، عاشقان په مېرو سر
ځوك لګیا کړې په دعا، ځوك اخته کړې په ښېرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا دے هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړي وړمې، ستا ګلاب ګلاب نظر
بلا ډېر دي بندیوان، ستا د زلفو منګرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا ځواني ده بې پروا، پرو انه لري د چا
چې "لایق" کړې کله یاد په شر واړه وئے دنیا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي ګلونه
لالیه بیا دیدن ته راشه
د بنګړو ډک مې دي راوړي مړوندونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوځي په انګار کې
په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

یم وارخطا زړه مې درزیږي
تا رانه غواړي نه صبریږي
راشه چې ختم شي مې واړه ګمانونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

داسې نه مینه مو رسوا شي
په مونږه پویه دا دنیا شي
پاتې نیمګړي زما نشي ارمانونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

ته مې "لایق" د محبت یې
زما وفا زما غیرت یې
ما دې خوړلي ستا د مینې سوګندونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاؤ کښې د کواټ د سپېځلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو ملګرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترګه اوکتل. چا چې زما د لېوني زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوګه کړم، چې په لږ وخت کښې ډېر څه اوليکم.

د ښاغلي سعادت خان ساغر خټک ،

ښاغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کښې ئې زما ملاتړ اوکړو.

د ښاغلي حاجي ګلزار خان اورکزي ، ښاغلي فيروز اپريدي ، ښاغلي وزير بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې ټپه ئې د قطر په ښائستونو کښې زمزمه کړه.

د ګران او محترم ملګري سيد سردار حسين ايډوکيټ ډېره مننه، چې زما د "لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز ګڼي.

د زلمي سندرغاړي همايون خان مننه، چې ماته ئې دسندرو د چاپ مشوره راکړه.

او ددې ټولو ترڅنګه د خپلې ګرانې او درنې مور " پښتو " مننه، چې زما او زما د مينه والو ترمېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی دې مورږ ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق
کواټ

ګرانو مینه والو!

زمـا بنیـادي تعلـق د صـوابۍ ضـلعې د (زېـدې) کلـي سره دی، خو نـن سبا په دوبۍ کې ژوند کـوم، ځکـه نـو چـې تراوسـه پـورې دغلتـه ځـومره پښتانـه فنکـاران راغلـي دي، مـا ورتـه تـر خپلـه وسـه پـورې پـوره پـوره عـزت او احتـرام ورکـړے دے. پـه پـردي وطـن کې زمونږ لیده کاته ورو ورو په مینه بدل شوي دي.

د فـن او فنکـار سـره دې میـنې زه د لایـق زاده لایـق سـره هـم اشـنا کـړم، ځـوك چـې د شـعر پـه ژبـه د زړه خبـرې کـۍ. "لېونـۍ سـندرې" د ملګـرې لایـق زاده لایـق د نـاقراره جـذبو هاغـه اظهـار دی، کـومې چـې کلـه هـم د فنکـارانو په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونـو سـندرو" پـه چـاپ کـې د خـپلې میـنې د ګډون پـه ذریعـه مـا د شـعر او فـن پـه باریـك تعلق کـې د ځـان ځـای کولـو یـو شـعوري کوشـش کـړی دی. زه باور لرم چې زما دغه مینه به تاسو نوره درنه کۍ.

زه د لېونـو سـندرو پـه تـړون د هاغـه ټولـو فنکـارانو لکـه ښـاغلي هـارون بادشـاه، ښـاغلي زیـك افریـدي، ښـاغلي بختیـار ختـك، ښـاغلي همـایون خـان، ښـاغلي شـوکت محمـود، ښـاغلي مسـعود اختـر، ښـاغلي عرفـان خـان او نـورو ډېـرو نـه عـلاوه د سټېج د ملګـرو فنکـارانو پـه خصوصـي توګـه د ښـاغلي ناصـر خـان او د زلمـي ډایرېکټـر ښـاغلي فهمیـد خـان ډېـر مشـکور یـم، چـې پـه مـا یـې همېشـه خپلـه مینـه پېـرزو کـړې ده. پـه دې بـاور چـې دوی بـه د "لېونـۍ سـندرو" د نورو خورولو په ذریعه د مینې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په امید

ستاسو

شیـر عـلي خـان

کراؤن انټرنېشنل مارکېټنګ اینډ بزنس کنسلټېنسي ـ دوبۍ

Designed By :
Syedjee & Company Kohat. 03 00 915 34 54
Printed by: Zia Sons Printers Peshawar
Ph: 091-2580176